

2 cuartos cada número.

Surtirá un cop cada
semana.

Se ven en todas las
librerías.

LA RAMBLA

SEMMANARI CATALÁ.

2 cuartos cada número.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrer Ample, n.º 26.

LIBRERÍA DE I. LOPEZ,
Barcelona.

DESENFADO.

Ha arribat lo mèu torn. Per fi ha vingut aquell dia en que el Sr. Director de LA RAMBLA, que molts anys de salut disfrutí, m'ha cridat al ordre per ordenarme que en la present semana 'm correspon fer article.

¡Article! ¿Vostés saben, lectors pios ó impíos, que jo no 'm dech ni vull ficarme en la vida privada del pròxim, lo qué es fer un article?

Comensin per calcular que d' article á manament hi va tant poca diferencia com de municipal á guardia urbano; repassin que la lley de Dèu sols ne conté deu, que pera articlejar, y no ho confonguin ab articlejar, es menester tenir poder, mando ó dignitat, que jo no mano, porque no tinch á qui, puig que no sò regidor, president de societat de crèdit, amo de establiment, director de periòdich ni solsament mestre de minyons; que no demano pera no passar plassa de vago, ofici molt popularisat d' algun temps ensá y que ofereix grans perills en lo temps present, y, després de tot aixó, fassin lo favor de dirme cóm dech, puch ni vull fer articles.

Me dirán que m' es permès aventurar judici pera quant siga home de suposició, y que ab aixó no faré mes que imitar á molts, calcuns dels quals jo coneix, que ténen ja publicat lo programa pera quant sigan batlles, diputats y encara pót ser colcom més; es molt cert; pero com que tinch pera mí que aquell temps no mes arribará, jamay seria gastarlo en salvo.

Podria molt bé fer lo de molts escriptors que, á pretext de fer un article de fondo, apilan ideas sobre ideas d' una profunditat tant il·limitada, que fa que las ánimas vulgars no hi trobem lo fi. Mes per ço es menester un reconegut talent, y jo, senyors, sò redactor de la RAMBLA, que pera molts personas es l' última paraula del credo. Y dich aixó, porque á alguns he sentit:

¡La RAMBLA! ¡La RAMBLA! Y ¿qué es la RAMBLA? Un diariet que 's ven á dos cuartos, pobre de paper y de intel·ligencia, escrit per quatre

il·lusos, per quatre vagos que aixís matan lo temps.

¡Sí, senyor director! Aixó ho han sentit los meus oídos. Sí, senyor, aixó ho han dit personas que 's creuen competents, porque jamay han volgut probar la seva incompetencia. Sí, senyor, aixó s' ha dit en plena reunió de personas que s' han fet sabis sols porque han llegit aquella máxima: «¡Fa saber lo callar y haverla apresa de memoria!» Sí, senyor, aixó 's diu per Barcelona, la ciutat dels comptes, dels concellers, del Born y de la Boquería.

¿Y sab perquè? Perque ab sa intel·ligencia no han vist que la RAMBLA era un periodich catalá destinat á la lectura d' aquellas personas no sabias; un periòdich que servesca de distracció y dols passatemps á tots aquells que no volen encaparrarse en profunditats desconegudas en lo món de la ciencia; un semanari que aixís pót anar á las mans del vell y del jove com de la doncella, de la mare de familia y del noy. Perque la RAMBLA no fa pujar los colors á las galtas ni baixar los ulls en terra, com ho provan los deu números publicats y 'l creixent favor del públich. Perque la RAMBLA combat, corretteix y fins indica, pero jamay insulta, com ho manifestá lo Sr. Francesch.

Jo passo, Sr. Director, després d' aquestas explicacions, que la justa indignació m' arrenca, porque 'ns digan diariet, que 'ns digan il·lusos, que 'ns digan tontos, si volen, sí, senyor; jo ho passo: tant mes desde que tots sabem que, si bé hi ha pesa líquits, pesa aire, pesa coros, no hi pesa intel·ligencias, que ojalá se inventessen pera desenmascarar á sabis é ignorants: ¡pero passar plassa de vagos ¡y ¡avuy, Sr. Director, y avuy! es cosa que no podem permétre, ni cap á la barretina.

¿Si 's figuran pót ser aqueixos mal parlats que nosaltres no defensem una idea? ¿Se pensan pót ser que 'l escriurer es tant fácil com bufar y fer ampollas?

Jo 'm recordo haver llegit que, per fer la cosa mes petita, es menester son temps y treball, y l' home que dedica son treball y temps pera fer col-

com de profit, no pót meréixer ni tol·lerar lo motiu de vago.

Crech que he respost millor de lo que 's mereixen á aquestas animetas minimas.

Ara, respecte ab vosté, en cumplir l' ordre de fer un article, dech manifestarli lo mateix que deya al públich en lo mèu principi. He llegit á mes que es d' alló mes difícil inflar un gos, cosa que á primera vista tothom s' ho veu fet.

Apliqui 'l cuento: mes si ab tot li es menester original pe 'l número de la RAMBLA, qu' entre comas dech dirli, que ja 's presenta de primera desde que s' hi han passat los matons de sant Joseph, y endevina las alenadas del abril que comensa y que ab tota felicitat li desitjo que acabi, pot aprofitar aquet senzill desenfado de

JOAN ESTRUCH.

¡POBRE MARE!

Vuit queda lo bressol, calent encara
espera al angelet que al cel volá,
se 'n acaba d' anar; trista sa mare
mira la caixa del tresor que avara
com blanca perla de valor guardá.

—¡Adéu, per sempre adéu!—ab trista ullada
sembla dir á sas ditxas y plers tots.

—¡Adéu per sempre, adéu, ma prenda aymada!—
vol dir y no ho pót dir, qu' está ofegada
la carinyosa veu per greus singlots.

Passa depressa jorn, ta recordansa
será de dol per l' ánima ferida,
pus may més dolsa pau y plers alcansa
qui veu morir sa ditxa ab sa esperansa,
pus un cor maternal jamay olvida.

¿Qué se n' hi dona á n' ell que pau ditxosa
vaigi á gosar son fill; que sas cansons
revolin entre l' aura rumorosa,
si egoista d' amor vol carinyosa
existencia donarli ab llurs petons?...

A una mare dieu desconsolada
que la veu de son fill l' aura li dú;

digueuli que al Senyor son fill li agrada,
y dirá cap al cel ab tristaullada:
—¡Es veritat que 'l cel no es cel sens tu!...

Digueuli que á un Dèu veu y un Dèu adora;
que per viurer sens dol, son fill morí;
que ab música se 'l reb dolsa y sonora,
y vos respondrá trist un cor que plora:
—¡las músicas del cel son plors aquí!...

JOSEPH MAGAROLA.

LO SENYOR FRANCESCH.

V.

Quedarem, si no recordo mal, lo Sr. Francesch y jo esmorsant en una casa de comida en lo poble de San Gervasi de Cassolas, contracció, segons me digué mon amich, de *casas solas*, perque efectivament, allí ahont ara hi ha una població, que puch calificar de gran, no hi havia, quan se formá la parroquia, mes que unas quantas casas escampadas.

No parlaré del esmorsar, perque pochs serán los que llegirán aquet article que no sápigam lo que s' hi dòna en las *casas de comida* de S. Gervasi; sols explicaré lo que varem dir ab lo Sr. Francesch.

Veu, me digué, á mí m' agrada 'l camp; pero prop d' una gran població. Jo ja sè que aquí ab tantas casas y tantas torres y tants jardins no 's presenta la naturalesa tal com es, que aquí la societat té tambe sas exigencias y que no 's té tota aquella llibertat, que es una de las primeras delicias del camp. Pero també aquí disfruto de moltes coses de la ciutat, que son ben agradables, y sobre tot á la meua edat ja tinch que pensar en que algun dia puch tenir algun tropell, y aquí no m' faltarán los recursos de la ciencia, al contrari de si m' en anés á la montanya.

—En aquet punt t' rahó de sobra.

—Y no 's pensi que no reconegui que los facultatius que hi han en los pobles del interior son personas dignas de apreci, no sols per sa ciencia, sino per moltes altrs circumstancias; pero se m' ha ficat en lo cap que no deuben ser las mateixas enfermetats las que tenim los que may nos havem mogut de ciutat que las de la gent del camp, acostumada tota sa vida á respirar aires purs, á exercicis corporals, d' un género particular, y en fi, vosté ja sap la diferencia que hi ha entre sas costums y las nostras.

—Prou.

—Per altra part aquet punt no t' mes defecte que 'l de faltarli aigua. ¿Vosté ja deu saber lo que 's conta?

—No, senyor.

—Donchs bè, quant haurem esmorsat li ensenyaré las ruinas de Bellesguart, que eran la casa de recreo dels antichs comptes de Barcelona, construïda per un governador ó rey moro d' aquesta ciutat.

—Ara m' fa recordar de que n' hi llegit alguna cosa.

—Per forsa, senyor Andreu. Donchs bè; aquet rey ó governador, avans de construir son palau, volgué saber en quin punt dels alentorns de Barcelona era mes pur l' aire, y al efecte feu matar un bou y col·locarne los quatre quartos dalt d' altrs tantas perxas en Sarriá, S. Gervasi, S. Genís y Horta, y com resultá que la carn, que tardá mes en destruirse fou la col·locada en S. Gervasi, construï allí son palau, que s' anomená Bellesguart per la hermosa vista que t'.

—¿Y vol dir que aixó es veritat?

—A lo menos es verosímil. Pero ja hem esmorsat, y, si no li apart mal, anirem á saludar á la Verge de la Bonanova, imatge molt venerada, sobre tot dels marinos.

Y efectivament anarem á la iglesia de la que 'l senyor Francesch n' está molt mal content, y que no pót agradar á ningú que tinga una mica de gust.

Mirada per la part exterior, no hi ha res mes grotesco que la fatxada ab sos ridícols campanars; y vista per lo interior, un se pregunta qué menos podia haver fet lo arquitecto si, en lloch d' una iglesia, li haguessin encarregat un magatzem.

Sembla impossible que s' anomeni artista á qui no sap inspirarse quant se li confia una obra d' aquesta naturalesa, ó que s' encarregui d' ella si coneix que no ha de poder inspirarse.

Millor cent vegadas preferible era l' antiga hermita

de la Bonanova que la iglesia actual que no admet critica perque no es res.

De la iglesia, passant per un pont tornarem al camí de circunvalació en lo tros de S. Gervasi á S. Genís, que encara está en construcció, y 'l Sr. Francesch me digué:

—Ara Sr. Andreu veurá la meua torreta.

—¡Home! aixó sí que m' sorpren tant callat s' ho tenia?

—Jo li diré, encara no está acabada. Fa alguns anys vaig comprar aquí una pessa de terra dolenta, atravesada per un xaragall, després ab lo temps vaig comprar dugas plomas d' aigua; mes com no hi havia camí per venirhi, la deixí arrendantla y res mes. Ara la nova carretera me l' ha partida en dos, y entre la indemnissació que m' han pagat y haver venut tota la part alta me quedarán de franch quatre mujadas, las dos plomas d' aigua y la caseta que estich fent.

—Bon negoci, Sr. Francesch, y li dono la enhorabona.

—Gracias, y comensi á véurer y á criticar, perque ja hi som.

En efecte, mes no m' va semblar possible criticar res. Lo Sr. Francesch es un artista de cor. No escriu, no pinta, no ha estudiat cap de las bellas arts y no obstant ha fet de sa casa de camp un quadro hermós, plé de bon gust y de poesia. Allí 's veu sols la naturalesa sent tot artificial. Las mateixas desigualtats del terreno li han servit pera aumentar las bellasas. No hi busqueu allí quadros de boxus, ni dibuxos, ni caminets pera formar jardins; las flors neixen en las esquerdas de las rocas, sota dels arbres mitj amagadas per l' herba; per totas parts n' hi ha, com si nasquessin allí naturalment. Los arbres son grans, agrupats de manera que donguin bona sombra y agradin á la vista; no hi ha cascadas de tosea y de marisco, ni figuretas de barro, ni jochs d' aigua pera mullar, ni totas las cosetas que s' troban en la generalitat de las torres; pero en cambi té una arboleda ahont de segú no hi faltará fresca en lo estiu y al cap de vall una font d' aigua cristallina que convida á que s' hi vagi á fer un dinar ab quatre amichs de confiança. La casa es senzilla pero cómoda, y la vista que té es magnífica.

Jo vaig felicitar al Sr. Francesch de modo qu' ell co-negué que m' sortia del cor lo que li deya, y á la caiguda de la tarde 'ns entornarem á Barcelona, al pou, com diu un poeta amich meu.

ANDRÉU SALA.

A UN AUCELL.

Bala llaugera de carn y ploma,
Nau que navega per mar de vent,
Fletxa dels aires que vola y canta
Felis aucell.

Tu que devallas del món fugintne
Deixantne alegre dolors cruels,
Tu que en la terra tant sols habitas
Palau de vert.

Cantor divino sens art ni solfa
Que cants aixecas ab dolsa veu,
Párat y escolta de pobre lira
Tristos gemechs.

Després missatge d' amor y pena
Pera que 'l duguis lluny jo 't daré,
Si 'l dús com perla rica y preciosa
Dins de ton bech.

JOSEPH MAGAROLA.

LA FERRADURA.

Un mitj dia que 'l sol picava, un pare y un fill anavan per una carretera quant vegeren per terra un trossot de ferradura. Digué 'l pare al fill que 'l cullís, y contestá 'l fill que no s' abaixava per tant poca cosa. Lo pare, sens dir res, 's va ajupir, va cullir la ferradura, s'en entrá á casa d' un ferrer qu' allí prop hi havia y va vendrerla per un quarto, ab lo qual comprá luego una

porció de cireras. Anaren caminant, y al cap d' un poch rato, com per descuit, deixá caurer lo pare una cirera que recullí luego 'l fill que detrás s' en anava.

Al cap d' un rato tirá una altre cirera que 'l fill recullí també, y continuá 'l pare tiran las cireras d' una en una, y recullintlas lo fill, fins que foren acabadas.

Girantse llavors lo pare al fill, li digué: si t' haguesis abaixat una vegada per cullir la ferradura, t' haurias estalviat d' abaixarte tan com t' has abaixat per recullir las cireras.

(T. del Alemany.)

L' ARABE FAMOLENCH.

Un árabe 's trobava perdut al mitj d' un desert; dos dias feya que no havia tastat res, y s' anava á morir de fam, quant vegé una font y prop d' ella un saquet plé d' alguna cosa.

—Gracias, va dir al véureho, aquí hi haurá sens dubte d'atils; com me recrearé... y m' refrescaré menjantlos...

Ab aquesta esperansa recullí lo sach, l' obra, mira que hi ha dins, y esclama ab rabia: ¡No son sino perlas!

(T. del Alemany.)

LO MESTRE DE ESCOLA.

SONETO.

Motejat, calumniat sempre escarnit;
Carregat de paciencia, mort de gana,
Treballant com un negre en la semana
Y patint, ja del cap, ó ja del pit.

La gana y ell van junts com ungla y dit;
La miseria 's pót dir que li es germana;
Del clatell, t' per feina, tréurer llana,
Y no pót estrenar un sol vestit.

Barrejat tot lo dia ab la quitxalla,
Tot lo dia avisant y corretjint,
Arriba 'l vespre, 's jau demunt la palla
Procurant reforsarse tot dormint.

Aquesta es, oh lector, y no es cap bola,
La vidassa que t' un mestre de escola.

JOSEPH ALSINA.

XIU XIU.

Es notable la baratura del abono als *Campos Eliseos*. Per trenta rals un senyor, y una senyora per un duro, poden disfrutar tot un any de la entrada en aquells jardins, que sofreixen moltes milloras. En certs dias de la semana s' hi donarán concerts y funcions de focs artificials, podent los abonats disfrutar d' aquestas y demés funcions que allí 's fassen al aire libre.

En los jardins d' Euterpe s' hi donarán balls corejats, dirigits pe 'l fundador de las societats Euterpenses don Joseph Anselm Clavé, lo que fa esperar que serán tant concorreguts y lluits com los anys anteriors.

Es de notar també, que aixís com fins ara la entrada á los Camps havia sigut á dos rals, aquest any se rebai-xa á un.

Está vist que la Empresa vol tenir animació en aquell lloch tant deliciós, y de segur que ho lográ.

Havem vist la nova Universitat, que 'ls assegurem que fa goig, y que, quant estiga acabada, será una gran obra.

Vegin quína gracia tindrà que 'ls que vagin á estudiarhi sapigan mes que 'ls pobres que van ferho, y ho fan encara, en un lloch que cau á trossos de vell y rónich.

Nos sembla que aixó s' hauria de tenir en consideració.

Ja no tenim necessitat de comprar *champagne* als francesos. D. Joseph Mestre, fill de la nostra patria, n.

ha inventat un d' espanyol, conegut pe 'l *Albillo Espumoso* que, sobre ser mes bo, reuneix la gran ventatja de ser mes saludable y mes barato. No 's creguin que sigui compost de cap trampa; es vi superior del de la costa, preparat del mateix modo que 'l vi francès. Ara sí que riurem y beurem barato després d' haver dinat! Feliem al inventor.

Com sembla que la exposició universal de París ha despertat un gran interès entre totes las classes de la nostra societat, la Direcció de la RAMBLA ha cregut que debia fer un esforç pera complaure a sos favoreixedors donantli noticias detalladas de la exposició, y en particular de lo presentat en ella per los expositors barcelonins. Al efecte, y sens reparar en res, ha enviat a París un de sos redactors ab bonas recomendacions pera que pugui examinarho tot del modo que sia necessari pera que sas correspondencias donen tots los detalls que puguin desitjarse.

No volem ponderar; pero estem segurs de presentar una crònica de la exposició que sia digna dels lectors de la RAMBLA.

En lo teatro Principal están en lo seu dret, sempre y quantse posi malalt algun actor, dient que, al que no 's conformi ab lo cambi de funció, que se li tornarà lo preu de la localitat y de la entrada, perque aixís lo qui siga dins lo teatro y ho creu convenient, pòt surtirse. Pero no estaria de mes, que al comensarse la funció se posés un cartell en lloch convenient de la fatxada del teatro, anunciant lo cambi, y aixís no sucsehria, com lo dilluns passat, que per haverse indisposat lo intel·ligent actor senyor Romea, un altre actor prengué sa part en *El Café*, y 'ls que hi arribaren comensada la funció y no estaban pe 'l cambi, no pogueren ferse tornar lo valor de la entrada y la localitat.

Aixó hodiem mes que perla comoditat del públic, per l' interès de la empresa.

En la representació de la comedia de Moratin *El ca-*

fé, feta en lo Principal, obtingué merescuts aplausos la Sra. Berrobiano.

En esta funció nos va venir la idea de que aixó de ésser distintas las modas dels barrets, ja ve de lluny, puig, lo que portava 'l senyor Pizarro era l' estrem oposat del que portava D. Florenci Romea, essent tots de la mateixa época.

En lo teatro Tirso de Molina se posa en escena *La pata de cabra*. Com dit teatro es tant petit, deuen créuer que una cabra no hi cabria y que hi estarà justeta una pota sola.

Aixó sí que es surtirn ab una *pata de galla*!

Lo director de la companyia del Odeon, D. Francisco Rodriguez, posa en escena pe 'l seu benefici lo aplaudit drama *La creu de plata*, y la pessa en un acte *La qüestió son: quartos*, nova y original de D. Modest Busquets.

En dit teatro continuan los ensaigs dels dramas *Rey ó res* y *Almanzor*, que s' havian interromput per la indisposició del senyor Villahermosa.

En «Un Francés en Cartagena» varem notar una anomalia. A pesar de que parlavan tots en espanyol, l' únic que sabia la lliçó era 'l francès Gustavo.

Que está la companyia del Principal renyida ab en Calderon, puig que protegeix tant a tots los que l' hi han volgut esmenar la plana fentho malament, per suposat?

Sens dupte; perque, després de haver repetit «Otra casa con dos puertas» (qu' es la única producció que tal honor ha merescut,) posa en escena «La segunda dama duende.»

—Home, ¿cóm es que quant a la Catedral tocan las deu, en Sta. Maria no son mes que tres quartos, y en la Mercé tres y mitj?

—Jo li diré; todas las cosas van a opinions, y cada re-

lotxe té la seva. Vagi a saber quina es la verdadera!

—Es que, si jo vull dar una cita per las cinch del matí, ó 'm tindré d' esperar ó de ferme esperar un quart.

—¡Massa poch! ¡Ves qui li fa dar citas per las cinch del matí!

—Home, aixó es un dir, no es que jo las vulgui donar a tal hora.

—Donchs lo dels reloxes també es un dir; no es que siga l' hora qu' ells tocan.

—¡Sempre está de broma vosté!

—¡Ah, no, que 'm trencaré 'l cap perque 'ls reloxes vagin iguals! ¡Cabament a mí m' escoltarán y anirán a arreglarlos! ¡No veu que no 'm poden sentir del cim dels campanars!

EPÍGRAMAS.

Deya cert dia un pagés,

un poch torat de la testa:

—No ho entench, may pago res,
y 's diu que pago la festa.

—Es vosté, parlant en *plata*,

un insolent, un bergant.—

—Ja veurá, parli millor,

encar que parli en *aram*.—

EPITAFI.

Pobre nasquí, pobre visquí,
pobre morí; ¡pregau per mí!

ab los trajos dels moradors, la il·lusió hauria sigut complerta, si algun que altre ridícul sombrero, y poch vestits, mitj de senyor, dels mes richs, no l' hagués en part desbaratada.

Entre lo tò general de suro que tota la plassa tenia, se feya notar un casolot ab los bastiments de las portas y finestras emblanquinadas, y ab un rótul entre finestra y finestra, que deya: Plassa de la constitucion.

Era la casa de la vila.

A damunt del rótul hi havia un àngel pintat ab ocre, mangra y fum d' estampa, que volia ser lo geni de la llibertat, y casualment allà hont li venia una má, hi havia penjada en un clau una gabia ab un verdum cego, y en lo lloch de l' altre, una empolleta ab un balsam molt bo pe 'ls cops y 'ls talls, que feya la mare del aguil.

En las finestras hi havia aufábregas y clavellinas que davan gust de mirar, y a baix, al costat de la porta y a l' altura d' un home, un quadro de quatre pams, que per vidre tenia una xarxa de filferro, que servia pera fixarhi 'ls bandos y las ordres del magnífich ajuntament.

Com que la casa s' hauria confós ab las altres, fora 'l rótul, determiná l' ajuntament en sessió extraordinaria, que s' hi fés un pedris de dos pams y mitj d' alsada, per tota la llargaria, a fi de que des a la casa tot l' aspecte d' edifici, y 'suplis en part als pórtichs, que en las grans ciutats acostuma haverhi en semblants casas.

Arrimát a la casa de frente de la del rótul hi havia un terraplé de vuit pams d' alsada, al qual s' hi pujava per una escala de cinch ó sis graons, que servia de tablado pera tocarhi 'ls músichs quant hi havia balladas, ó se celebrava en lo poble alguna festa.

Quant nosaltres entrarem en la plassa, estavan los grupos en la disposició que ja havem indicat.

Alguns indiferents, y sobre tot vellets d' aquells que ja per res serveixen, estavan assentats en lo pedris de la casa de la vila contemplant l' adelanto dels treballs d' un niu de formigas, ó fent dibuixos a terra ab la vara, mentres la pipa apagada 'ls penjava doblegantlos ab son pés un bon tros de llabi inferior.

Altres, ja mes interessants en lo resultat de lo que 's debatia, formant grupos en distints punts de la plassa, disputavan, ó escoltavan atentament las proposicions del que tenia la paraula.

Y molts, y aquets eran los últims que havian arribat a la plassa, estavan llegint, ó escoltant a qui ho feya, mitj full de paper

escrit, que clavat ab quatre ostias vermelles dintre del quadro ab xarxa de filferro, manava que aquell mateix dematí anessen a la casa de la vila 'ls regidors y 'ls principals del poble, pera tractar de cóm s' havia d' arreglar tot lo de la festa.

Es a dir donchs, que 's tractava de la festa major.

Mes, pera que vos formen una idea del cas que en B. se feya de la festa major, devem dirvos que tot lo dit passava vuit dias abans, que era quant cada any se reunia 'l poble per disposar que la festa sigués lo mes lluhida possible.

Los uns disputavan sobre si era millor que hi hagués dos castells de fochs, que un sol.

Los altres eran del parer de que 'ls diners dels castells de fochs se gastessen en fer l' embalat mes gran y en repintar la cara de la gegantesa que cayent l' últim any, se li havia escarbotat lo nas.

Molts pensavan que tot aixó era inútil, y que lo millor fóra gastarho en ferhi anar uns comichs de ciutat a representar la passió, en un teatro que al obgeete s' havia guarnit temps feya, en lo convent arruinat que s' trobava al entrar al poble.

Per assó que cada hu defensava la seva opinió, y 'ls altres li censuravan, y tots discutian, era que al entrar en la plassa se sentia un esbalot, que semblava que hi hagués mercat aquell dia.

Feya estona que assó durava, quant tot plegat los que llegian lo quadro varen aumentar la confusió ab sos crits.

—¡Vés a mullar al votavan!

—¡Quant fassis una cosa, mirathi!

—¡Ja veurás jo si 't faré borni de l' altre ull!

Era que l' aguil havia surtit a regar las clavellinas, y com venian a damunt mateix del quadro, l' agila que va sobrar de las ollas que feyan de testos, mullá als que 'l llegian.

L' aguil al veurers saludat ab aquella salva d' insults, quedá un rato com sorprés, y mirant fixament ab lo sol ull que tenia, puig, com ja haureu deduhit dels insults dels lectors del quadro, l' aguil hauria sigut rey en la terra dels cegos.—¡Sí? 'ls digué, donchs ara no sabreu una cosa que volia dirvos.

—¡Que la diga! ¡que la diga! cridaren tots los de la plassa.

—Que... aquest any... hi haurá dos embalats, digué 'l borni, y desaparegué de la finestra emportantse lo tupí que havia dut pera regar las flors.

La sorpresa que aixó produhí en tots los grupos fou tant gran, que ningú 's recordá del borni que 'ls havia mullat, ni de

